

Гергина. Пъкъ може да сж смѣсени. На ли казвашъ, че сте ги пресипвали, безъ да ги гледате!

Чавдаря. Хж, да излѣзе пъкъ тъй! Но като ги пресипвахме — лъщѣха, че очитѣ зематъ...

— Всичко що лъщи не е злато.

— (убедително) Той не е излѣзълъ отъ село.

Ако се случи нѣщо.

— Я гледай какъ зехъ да се съмнявамъ и азъ!

— Да ги прегледаме само... И ако излѣзатъ фалшиви — да го спремъ.

— Дяволска работа! Взе нѣщо да ме човърка...

— За спокойствие. Ако сж добри — на добъръ му часъ! Но ако не сж, ще се спуснешъ, ще го върнешъ...

Следъ дълго колебание Йорданъ Чавдаря разкъсва печатитѣ. Изсипва паритѣ.

— (увѣренъ) Какъ лжцятъ!... Всички сж чисто злато!

— (Взема и ги сравнява съ старитѣ)... Съ моя простъ умъ азъ ще кажа, не сж еднакви. Фурлини сж!

— (Сплашенъ) Хайди де!

— Че вижъ де! (сочи му една отъ торбичката и една отъ старитѣ).

— (засѣгнатъ) Чакай: златото се познава по дрънкането. (хвърля ги подъ редъ на масата). Ахъ! Тая не звънти! И тази! И тази! (Ххърля подъ редъ десетина), Жена викай златаря.

— Че нали си му казалъ?

— Казахъ му, но не мога да търпя...

— Тръгвамъ (погледва изъ прозореца). Излиза отъ тѣхъ... Отправя се насамъ... Азъ ще го по-